

JÄLKIÄ
TUONPUOLEISESTA

JANIS HEAPHY DURHAM

wsoy

JANIS HEAPHY DURHAM

JÄLKIÄ TUONPUOLEISESTA

Tositarina kuolemanjälkeisestä elämästä

Suomentaneet

Anuirmeli Sallamo-Lavi ja Lauri Sallamo

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Sivun 15 lainaus Johann Wolfgang von Goethen teoksesta
Mietelmiä suomentanut V. Arti, WSOY, 1947.

Sivujen 65–66 ja 162 lainaukset Marcus Aureliuksen teoksesta
Itselleni: Keisarin mietteitä elämästä suomentanut Marke Ahonen,
Basam Books, 2004.

Sivun 265 lainauksen Antoine de Saint-Exupéryn teoksesta
Pikku prinssi suomentanut Irma Packalén, WSOY, 1951.

Englanninkielinen alkuteos

The Hand on the Mirror

Copyright © 2015 by Janis Heaphy Durham

Valokuvat Janis Heaphy Durham

This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,

New York, New York, USA through Ulf Töregård Agency AB.

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Werner Söderström Osakeyhtiö 2015

Taitto Jukka Iivarinen

ISBN 978-951-0-40904-6

Painettu EU:ssa

Maxille

SISÄLLYS

Johdanto.....	11
1 Käsi peilissä	17
2 Perheasioita	24
3 Max.....	43
4 Vaikka minä vaeltaisin pimeässä laaksossa	51
5 Outoja tapahtumia	56
6 Matka alkaa	67
7 Kaava avautuu	87
8 Koettaako Max ottaa yhteyttä minuun?.....	95
9 Virstanpylväitä	110
10 Opetusta raketitieteilijältä.....	117
11 Voimmeko matkustaa kehostamme irtautuneina?.....	131
12 Kummitukset – totta vai kuvitelmaa?	141
13 Taikamattoja.....	150
14 Olenko tulossa hulluksi?	156
15 En ole tulossa hulluksi.....	167
16 Henkinen herääminen.....	182
17 Kuolemanraajakokemus: todiste kuolemanjälkeisestä elämästä.....	188
18 Mikä voi olla pahempaa kuin puolisonsa menettäminen?	199
19 Meediat – huuhaata vai ei?.....	211
20 Tiedeyhteisöä haastamassa	220
21 Mediaa haastamassa	233
22 Äitiäni etsimässä	244
23 Toiselle puolelle kurottamassa	254
24 Itseäni löytämässä	266
Jälkisanat	275
Kiitokset	277

“To love another person is to see the face of God.”

Musikaalista Les Misérables

JOHDANTO

Tämä kirja kertoo epätavallisesta henkisestä matkasta – aivan erilaisesta kuin voisi odottaa kaltaiseltani perinteisen kotikasvatuksen saaneelta, sanomalehtimaailman karaisemalta naiselta. Tarina alkaa rakkaan aviomieheni Max Beslerin ennenaikaisesta kuolemasta 2004. Sitä seurasi joukko erikoislaatuisia tapahtumia, jotka alkuun hätkähdyttivät ja sitten kiehtoivat minua. Kahdeksan vuoden kuluessa niistä rakentui kertomus henkisestä kasvustani ja siitä, kuinka mielen vähitellen avautui todellisuuksille, joita aiemmin en voinut kuvitellakaan. Tämä on tarina rakkaudesta ja siitä, kuinka rakkaus nivoo meidät kaikki yhteen maailmankaikkeudessa, joka on paljon kiehtovampi kuin koskaan ennen saatoin uskoa. Ennen kaikkea toivon, että tarinani olisi voimanlähde kaikille niille, joita kuolema koskettaa eli tietenkin jokaiselle meistä.

Kysymys tuonpuoleisesta on aina askarruttanut meitä. Aihe herättää meissä levottomuutta. Täällä me olemme, keskellä toimeliasta ja täyttä elämää. Miksi edes haluaisimme ajatella kuolemaa? Sitten se osuu kohdallemme. Menetämme jonkun rakkaan läheisen ja joudumme pohtimaan kuolemaa ja tuonpuoleista. Tiedemiehet, teologit, kirjailijat, muusikot, runoilijat ja taiteilijat ovat kaikki käsitelleet aihetta suorasti tai

epäsuorasti. Se on kaikkien järjestäytyneiden uskontojen ytimessä, osa keskeistä uskomusjärjestelmää myös presbyteerisen kirkon perinteessä, jonka piirissä minä vartuin. Presbyteerit uskovat, että ihminen menee kuoltuaan taivaaseen. Mutta mikä taivas tarkkaan ottaen on?

Jos tietäisimme, emmekä pelkästään uskontomme vaan myös nykytieteen pohjalta, että tietoisuutemme jatkaa olemassaoloaan kuoleman jälkeen, se vaikuttaisi ratkaisevalla tavalla käytökseemme. Mielestäni ei ole epäilystäkään, etteikö kaikkein tärkein kysymys elämässä olisi se, onko kuolemanjälkeistä elämää olemassa. Mikä voisi olla tähdellisempää? *Jälkiä tuonpuoleisesta* antaa viitteitä siitä, että me jatkamme kuoltuamme elämää jossain muussa muodossa. Yksinkertaisesti ilmaistuna elämä ei pääty fyysiseen kuolemaan. Toiveenani on avata lukijoitteni ajattelua tällaiselle mahdollisuudelle.

Kaikkein painavin syy tämän teoksen kirjoittamiseen on se, että haluan rohkaista ihmisiä keskustelemaan avoimesti kokemuksistaan, joita heillä on kuolleiden läheistensä kohtaamisesta. Samalla toivon, että kirja voi paitsi toimia lukijoille tunne-elämän viitekehyksenä myös tarjota älyllistä pohjaa näille keskusteluille. Keskustelujen aiheesta tulisi olla avoimia, esteettömiä. Olisi tärkeää päästä siitä leimautumisen pelosta, joka liittyy henkilökohtaisiin kokemuksiin tuonpuoleisesta, mukaan lukien paranormaalit kokemukset, jollaisia minulla on ollut.

Nolatuksi tulemisen pelko oli monen vuoden ajan merkittävä syy siihen, että en halunnut kirjoittaa tätä kirjaa. Tiesin, että paljastukseni herättäisivät kosolti keskustelua, ja olin järjestömän huolissani siitä, mitä perheeni ja ystäväni kaikista siitä ajattelisivat. Toki tiesin, että he rakastavat minua, mutta silti pelkäsin heidän uskovan, että syvä suru oli murentanut arvostelukykyäni. Olin niin ikään huolissani siitä, miten asiaan

reagoisivat laajempi ystävä- ja tuttavapiirini ja aivan erityisesti työtoverini. Olin vakuuttunut, että näiden tosiasioiden nojautuvien henkilöiden olisi mahdotonta hyväksyä eriskummallisten kokemusteni todenperäisyyttä. Eikä ihme! Kertomus on uskoton, tavanomaisen rajat ylittävä. Ja vaikka todisteiksi on valokuva-aineistoa, ihmiset uskovat usein vain sen, minkä haluavat uskoa, eivätkä sitä, mikä vaikuttaa uskomattomalta, vaikka onkin totuus.

Tiedän, etten ole ainoa, joka pelkää arvostelun kohteeksi joutumista. Osana tutkimustani kerroin tarinani ja näytin siihen liittyvät valokuvat monille ihmisille, joista moni puolestaan kertoi omista yliluonnollisista kokemuksistaan. Itse asiassa he olivat hyvin halukkaita kertomaan oman tarinansa ja monissa tapauksissa tunnustivat, etteivät olleet koskaan ennen puhuneet siitä kenellekään – tietyissä tapauksissa eivätkä edes puolisolleen, koska pelkäsivät joutuvansa tämän silmissä kyseenalaiseen valoon. Kun kuulin heidän salaamisen tarpeestaan, sain kaipaamaani lisärohkeutta avautua aiheesta.

Useimmissa tarinoissa on henkilöitä, eikä tämäkään ole poikkeus. Saatte tutustua perheeseeni, ystäviini, professoreihin, tutkijoihin, pappeihin, henkisiin valmentajiin, medioihin ja koko joukkoon muita ihmisiä, jotka ovat tehneet matkaa kanssani ja olleet keskeisiä henkilöitä tutkimustyössäni. Saatatte hämmästyä heidän ajatustensa samankaltaisuutta, vaikka ne usein ilmaistaankin eri kielin. Tapaatte alan johtavia tiedemiehiä ja näette turhautumisen, jota he ovat kokeneet yrittäessään edistää tutkimustyötään. Toivoakseni opitte näkemään heidät kuten minäkin näen – kiehtovina ihmisinä.

Jotkut tekniset kysymykset ylittävät asiantuntemukseni rajat moninkertaisesti, mutta olen koettanut kuvata tieteellisiä periaatteita ja prosesseja tavalla, jonka keskivertolukijakin ymmärtää. Tällä tavoin tarkoitukseni on auttaa tiedemiehiä

ja heidän työtään saamaan osakseen laajemmin huomiota, jota he ansaitsevat.

Kestävä muutos ei synny ylhäältä käsin, vaan on edettävä juurista latvaa kohti. Kun ihmiset alkavat kannattaa ajatusta, voi tapahtua uskomattomia asioita. Abraham Lincoln ilmaisi tämän osuvasti: ”Kun on kyse julkisesta mielipiteestä, mikään ei voi mennä pieleen. Ilman sitä mikään ei voi onnistua.” Jos lukijat uskaltavat kertoa kokemuksiaan tietoisuuden olemassaolon jatkumisesta ja tuonpuoleisesta, rohkeus lisääntyy entisestään. Se taas auttaa aihetta pääsemään paremmin esille valtavirrassa siten, että sen käsittely mediassa on entistä laajempaa, tarkempaa ja asiallisempaa. Tämä puolestaan tarjoaa tiedemiehille mahdollisuuksia tutkia aihepiiriä kunnollisesti rahoitetuissa ja entistä avoimemmissa olosuhteissa. Mikäli tämä kirja kykenee millään tavoin edistämään asiaa, olen siitä äärimmäisen kiitollinen.

Kuolemanjälkeisen tietoisuuden ja näin ollen kuolemanjälkeisen elämän alati kasvava hyväksyntä voi saada aikaan muutoksen meissä kaikissa. Huomio elämässä kiinnittyy entistä enemmän rakkauteen ja entistä vähemmän menetyksen pelkoon. Ja ehkäpä, kuka tietää, alamme lopultakin ymmärtää tarkoituksemme.

Janis Heaphy Durham

*On paljon helpompi havaita erehdys kuin löytää totuus.
Edellinen sijaitsee pinnalla, ja siitä kyllä suoriudutaan;
jälkimmäinen taas asustaa syvällä, eikä sen tutkiminen ole
joka miehen asia.*

Johann Wolfgang von Goethe

1749–1832

I

KÄSI PEILISSÄ

Sunnuntaina 8. toukokuuta 2005 minun todellisuuteni muuttui. Sinä päivänä löysin kookkaan kädenjäljen kylpyhuoneen peilistä kotonani Kalifornian Sacramentossa. Se ei ollut mikään tavallinen kädenjälki. Se näytti koostuvan hiehnosta, valkoisesta jauhemaisesta aineesta ja siinä erottuivat kaikki luurakenteet samaan tapaan kuin röntgenkuvassa. Kun katsoin lähempää, tajusin sen miehen kädenjäljeksi, sillä sormet olivat kuin miehellä ja kämmen oli leveä. Peilissä oli täydellinen kädenjälki, ei mitään muuta. Se oli ilmaantunut tyhjästä, kirjaimellisesti.

Käsi ilmaantui peiliin, kun mieheni Max Beslerin kuolemasta oli kulunut täsmälleen vuosi. Max oli kuollut kotimme olohuoneessa perheen ja ystävien ympäröimänä. Olimme olleet naimisissa neljä vuotta, kun hänellä todettiin 56-vuotiaana ruokatorven syöpä. Puolen vuoden kuluttua sairauden toteamisesta hän oli poissa, ja neljätoistavuotias poikani Tanner ja minä olimme surun murtamat. Rakastimme molemmat Maxia tavattomasti, ja me kolme olimme kasvaneet perheeksi. Tänä äitienpäivän iltapäivänä vuotta myöhemmin tein edelleen surutyötä ja kannoin huolta siitä, kuinka Tanner pärjäsi oman surunsa kanssa. Hän oli nuori ja altis vaikutteille sekä

ikäisilleen pojille luonteenomaiseen tapaan harvasanainen. Tänä vuosipäivänä tunsin itseni miettelijäksi ja hälytysvalmiiksi sekä valppaaksi äitinä ja kasvattajana.

Istuimme Tannerin kanssa takapihallamme pienen pöydän ääressä varhaisiltapäivän auringossa. Tanner asui osittain Sacramenton-kodissamme ja osittain isänsä luona El Dorado Hillsissä noin puolen tunnin ajomatkan päässä. Avioero ei ole koskaan helppo asia, mutta Tannerin isä Bob Heaphy ja minä halusimme molemmat ajaa ennen kaikkea poikamme etua. Olimme tehneet parhaamme, jotta tarjoaisimme hänelle vakaan ja säännöllisen aikataulun, sekä vakuuttaneet niin teoin kuin sanoin, että vaikka hänellä oli kaksi kotia, häntä rakastettiin ja tuettiin molemmissa. Max oli tuonut oman lisänsä tuohon rakkauteen. Tänä merkittävänä päivänä oli lohdullista, että sain pitää vierelläni Tannerin lyhyiksi leikattuine vaaleine hiuksineen ja urheilullisine olemuksineen. Minusta oli ihanaa seurata, kuinka hän uppoutui läksyihinsä, ja hymyilin onnellista äidinhymyäni nähdessäni hänen huultensa liikkuvan äänettömästi hänen lukiessaan. Koetin päästä ajan tasalle itse aiheuttamassani omassa työmäärässäni – selvitä pinosta luettavaa, joka odotti minua joka viikonloppu työssäni. Vähän ajan kuluttua totesimme olevamme nälkäisiä, ja nousin pöydästä mennäkseni hakemaan meille jotain purtavaa. Tannerille ruoka maittoi niin kuin kaikille teini-ikäisille nuorukaisille eli vähän väliä. Sitä paitsi ruokaillessamme saimme keskittyä johonkin muuhun kuin suruun, joka sydäntämme vuosipäivänä painoi.

Kotimme oli suunniteltu U-kirjaimen muotoiseksi, ja sen vasemmassa sakarassa olivat meidän makuuhuoneemme ja työhuoneeni. Keskellä sijaitsivat olohuone, ruokasali ja kirjasto-huone. U-kirjaimen oikealla laidalla olivat keittiömme, vierashuone, kodinhoituhuone ja autotalli. Max oli viettänyt elämänsä viimeisen kuukauden vierashuoneessa makuuhuoneemme

sijaan, koska kovien kipujensa takia hänen oli mukavampi nukkua yksin. Hän halusi pitää kiinni järjestelystä myös siksi, että minun oli työssä käyvänä saatava nukkua.

Ennen kuin menin keittiöön laittamaan välipalaa, pistäydin vierashuoneemme kylpyhuoneessa. Silloin näin kädenjäljen. Tiesin jäljen tuoreeksi, koska se ei ollut tuntia aiemmin ollut peilissä, jonka edessä olin kammannut hiukseni. Näkemästäni ällistyneenä seisoin paikalleni jähmettyneenä ainakin minuutin. En pystynyt mitenkään käsittelemään sitä, mitä näin. Viisikymmentäkolmevuotiaana en ollut milloinkaan kokenut mitään, mikä olisi ollut niin täydellisesti toisesta maailmasta kuin tuo kädenjälki. Aivoni yrittivät kuumeisesti löytää selitystä näkemälleni. Olinko menettämässä järkeni? Ehkä. Oliko joku livahtanut taloomme ja pilaili kustannuksellani? Sitä en jaksanut uskoa.

Olisimme Tannerin kanssa varmasti huomanneet, mikäli joku olisi kulkenut avoimista ovista sisään. Kuinka ihmiskäsi saattoi näyttää läpikuultavalta kuin röntgenkuva? Vähitellen sain ääneni takaisin ja sain huudetuksi: "Tanner, tule tänne. Äkkiä! Kiirehdi!"

"Äiti, mikä hätänä? Oletko kunnossa?" hän kysyi.

"Katso!" minä huusin. "Et kai sinä ole tehnyt tuota?" Tässä vaiheessa kuulostin omiinkin korviini hysteeriseltä.

Heti kysymyksen esitettyäni tiesin, ettei kädenjälki ollut Tannerin tekemä, koska hän oli ollut seurassani koko ajan, jonka olimme lukeneet yhdessä, ja istunut puutarhassa myös käydessäni kampaamassa hiukseni. Varmuuden vuoksi pyysin kuitenkin Tanneria asettamaan kätensä jauhoisen kädenjäljen viereen nähdäkseni, kuinka samantapainen jälki siitä jäisi. Tajusin, kuinka älytöntä oli kuvitellakaan hänen tehneen jäljen. Kädenjälki oli paljon suurempi kuin Tannerin käsi ja erimuotoinenkin.

Tuijotimme kädenjälkeä sanattomina ja pelonsekaisen kunnioituksen vallassa. Käännyimme hitaasti katsomaan toisiamme. Katseemme lukittuivat. Tiesimme kumpikin, että olimme todistamassa jotakin käsittämätöntä, ja olimme vähän peloisamme. Se oli niin outoa; emme voineet ymmärtää, mistä oli kysymys. Mieleemme ei pystynyt ottamaan vastaan sitä, mitä näimme omin silmin.

”Äiti, minä en ymmärrä. Mikä tuo on?” Tanner kysyi kääntäessään katseensa takaisin peiliin.

Punnitsin tarkoin sanojani ennen kuin vastasin hänelle. Dramaattinen suhtautuminen ei hyödyttäisi kumpaakaan meistä. Äidinvaistoni avulla onnistuin rauhoittumaan. Halusin kuulostaa tasapainoiselta ja olla hänelle hyvä esimerkki. Olin oppinut, että lapset lukevat meitä paljon tarkemmin kuin usein edes tajuamme, eikä ylireagoinnista olisi apua Tannerille sen paremmin kuin minullekaan. Tiesin kuitenkin, että minun olisi myös oltava rehellinen enkä voisi teeskennellä, etteikö tapahtuma todellakin olisi ollut ihmeellinen.

”En ole varma, mikä tuo on”, vastasin Tannerille.

Sitten uskaltauduin vuorostani esittämään kysymyksen. ”Luuletko, että tuolla voisi olla jotain tekemistä Maxin kanssa, sillä tänään on hänen kuolemansa ensimmäinen vuosipäivä?” Tiesin, että Tanner rakasti Maxia, joten kysymys ei olisi hänestä pelottava. Tiesin myös, ettei tämä ollut ensimmäinen outo kokemuksemme Maxin kuoltua, mutta mikään aiempi ei ollut lähimainkaan yhtä järkyttävää kuin tuo kädenjälki.

”Ehkä, mutta eikö se ole ihan käsittämätöntä? Ja miten hän pystyi tekemään sen, jos hän on kuollut?” Tanner kysyi.

Minä en tietenkään kyennyt vastaamaan kysymykseen. Tiesin vain, että minun piti pysyä tyynenä ja tiedonhaluisena enkä saanut antautua tunteiden valtaan. ”Mepä emme varmaan saa

sitä nyt tietää, Tanner. Etköhän pidä nyt pienen lukutauon ja mene heittelemään vähän koreja?”

”Hyvä on, äiti. Mutta kutsu minua heti, jos tulee tarve”, hän sanoi hyvin aikuismaisesti.

Halasin Tanneria ja lupasin liittyä aivan kohta pihalle hänen seuraansa. Tartuin kameraani ja otin monta valokuvaa. En tiennyt, mikä tuo kädenjälki oli, mutta tiesin, että minun oli dokumentoitava se. Olisi pitänyt tehdä muutakin, ottaa esimerkiksi näyte jauhemaisesta aineesta tutkimuksia varten tai pyytää poliisia selvittämään, kenen sormenjäljet olivat. Olin kuitenkin niin ällikällä lyöty, etten tullut ajatelleeksi sitä.

Sen sijaan panin merkille kädenjäljen ilmestymisen ajankohdan. Se ilmestyi peiliin, kun Maxin kuolemasta oli kulunut päivälleen vuosi, mikä sai minut heti pohtimaan, koetiko Max ottaa minuun yhteyttä. Useimpien vaimojen tapaan muistin täsmälleen, miltä aviomieheni kädet näyttivät. Leveä kämmen ja pitkät, kapeat sormet olivat juuri niin kuin Maxilla.

En pystynyt selittämään ilmiötä, mutta en liioin saanut sitä sovitetuksi niihin perinteisiin, joiden piirissä olin varttunut. Lapsena ajatteluuni oli vaikuttanut voimakkaasti isäni, presbyteerisen kirkon pappi, joka oli ennen kaikkea Jumalan sanansaattaja. Mutta monen muun lailla minunkin ajatukseni olivat muuttuneet ikääntyessäni. Nyt uskoni ei enää ollut niin keskeinen asia elämässäni, eikä minulla ollut selkeää vastausta siihen, millä tavalla kädenjälki voisi liittyä taivaaseen tai tuonpuoleiseen. Tiesin ainoastaan sen, että kokemukseni juontui täysin tuntemattomasta ulottuvuudesta. Arvoitus hämmensi minua.

Jouduin kysymään itseltäni, saattoiko kyseessä olla paranormaali ilmiö. Oliko kädenjälki haamun jättämä? Koska Max oli kuollut kotonamme, oliko osa hänestä jäänyt taloon?

Vierailiko hän luonani kertoakseen, että oli olemassa muuta-kin? Oliko hän keksinyt ihmeen kaltaisen tavan ottaa minuun yhteyttä? Olen aina suhtautunut elämään avarakatseisesti ja halusin nytkin olla avoin. Olin kuitenkin kauhuissani. Tunte-mattomaan tutustuminen tuntui pelottavalta.

Käytännössä minulla ei ollut aikaa olla hämmentynyt ja peloissani. Sen sijaan kävin erikoislaatuisen tapahtuman mielessäni lävitse ja työnsin sen mielestäni toistaiseksi, kunnes voisin paneutua siihen kunnolla. Olihan minun kasvatettava poikani ja hoidettava työni. Minulla oli myös täysi työ selvittää surustani. Maxin kuolema oli vienyt pohjan koko elämältäni, ja minun piti vain keskittyä tehtäviini äitinä ja sanomalehden päällikkönä. Rakastin molempia roolejani. Ne täyttivät elämäni. Minun oli pakko onnistua molemmissa tehtävissä. Epäonnistuminen ei ollut vaihtoehto.

Myös kasvatukseni auttoi minua työntämään kokemuksen sivuun. Pastorina isäni oli huomattavan tärkeässä asemassa yhteisössämme. Meille opetettiin pieninä, että käytöksemme kertoi paitsi meistä itsestämme myös perheestämme ja laajemmin ajateltuna isämme asemasta. Meidän odotettiin käyttäytyvän sen mukaisesti, eikä meidän ollut lupa tehdä mitään epäsovinnasta. Käyttäytymismalli säilyi aikuisikäni saakka.

Kaliforniassa ilmestyvän The Sacramento Been kustantajana ja toimitusjohtajana minäkin olin nyt julkisuudessa tunnettu henkilö. Julkaisumme oli vaikutusvaltainen paitsi paikallisesti myös koko osavaltiossa ja kansallisestikin koko McClatchy-lehtitalon lippulaivana. Kun minut värvättiin tehtävääni, muistan McClatchyn johtajan kysyneen minulta: ”Osaatteko suhtautua luontevasti julkisuuteen ja esilläoloon?” Vasta oltuani pidempään työssäni ymmärsin kysymyksessä piilleen viisauden. Olin jatkuvasti suuren yleisön tarkkailun alaisena, enkä voisi synnyttää arvostelua, joka niin oudon

”Tämä on tarina rakkaudesta ja siitä, kuinka rakkaus nivoo meidät yhteen maailmankaikkeudessa.”

Janis elämä mullistuu miehensä Maxin kuoltua. Hän alkaa huomata outoja sattumuksia: mystisiä kädenjälkiä peilissä, pysähtyneitä kelloja, selittämättömästi välkkyviä valoja... Yrittääkö Max ottaa häneen yhteyttä rajan takaa?

Uransa sanomalehden johtajana tehnyt Janis lähtee tieteen keinoin selvittämään, mikä voisi selittää oudot ilmiöt. Mitä jos tietoisuus ei päätykään kuolemaan? Ja mitä jos rakkaus onkin vahvempi kuin maailma, jonka näemme? Kirjan kuvat todistavat tapahtumia.

Käännösoikeudet myyty 15 maahan!

Janis Heaphy Durham on toiminut Los Angeles Timesin markkinointiosastolla ja Sacramento Bee -lehdessä johtajana, hänen aikanaan Sacramento Bee voitti kahdesti Pulitzer-palkinnon.

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789510 409046	
	17.3	